

AUTOREFERAT

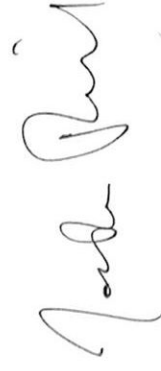
1. Imię i nazwisko Jarosław Thiel

2. Posiadane stopnie i tytuły

- 1998 Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, tytuł magistra sztuki, (kierunek instrumentalistyka, specjalność gra na wiolonczeli), temat pracy dyplomowej: „Geneza kwartetu smyczkowego w twórczości Józefa Haydna”
- 2004 Universität der Künste w Berlinie, dyplom z wyróżnieniem w specjalności wiolonczela barokowa
- 2015 Stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, specjalność wiolonczela barokowa, nadany uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Tytuł rozprawy doktorskiej: „Opus 5 Ludwiga van Beethovena: geneza, epoka, wykonanie”

3. Dotychczasowe zatrudnienie w jednostkach edukacyjnych, naukowych i artystycznych

- 1998-2001 Zespół Szkół Muzycznych w Słupcy, nauczyciel (wiolonczela)
- 2001-2008 Szkoła Muzyczna I i II stopnia w Koninie, nauczyciel (wiolonczela, zespoły kameralne)
- 2005-2013 Akademia Muzyczna we Wrocławiu, wykładowca (wiolonczela barokowa, zespoły kameralne, orkiestra barokowa, studia orkiestrowe, przedmioty teoretyczne), zatrudnienie na podstawie umowy o dzieło
- 2012-2015 Akademia Muzyczna w Poznaniu, wykładowca na Wydziale Instrumentalnym (wiolonczela barokowa, zespoły kameralne, orkiestra barokowa)

- 2015 do chwili obecnej, Akademia Muzyczna w Poznaniu, stanowisko adiunkta na Wydziale Instrumentalnym (wiolonczela barokowa, zespoły kameralne, orkiestra barokowa)

- 2006 do chwili obecnej, Narodowe Forum Muzyki we Wrocławiu (dawniej Filharmonia im. W. Lutosławskiego we Wrocławiu), dyrektor artystyczny Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, zatrudnienie na podstawie umowy o dzieło

- 2017 do chwili obecnej, Narodowe Forum Muzyki we Wrocławiu, stanowisko Zastępcy Dyrektora ds. Koordynacji Planów Programowych

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.)

HOFFMEISTER QUARTETT/SOLOISTS OF THE WROCLAW BAROQUE ORCHESTRA

Franz Xaver Gebel "Double String Quintet op. 28"; Carl Schubert "String Octet op. 23" (World Premiere Recording)

Wydawca: Profil Edition Günter Hänssler/Deutsches Kulturforum östliches Europa/Deutschlandfunk Kultur
Numer katalogowy PH17071

WYKONAWCY:

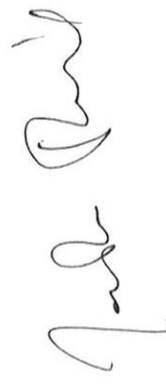
Hoffmeister Quartett

Christoph Heidemann – skrzypce
Ulla Bundies – skrzypce
Aino Hildebrandt – altówka
Martin Seemann – wiolonczela
Patrick Sepec – wiolonczela

Soliści Wrocławskiej Orkiestry Barokowej

Zbigniew Pilch – skrzypce
Mikołaj Zgółka – skrzypce
Dominik Dębski – altówka
Jarosław Thiel – wiolonczela
Edyta Maksymczuk – Thiel – wiolonczela

Nagrano w lipcu 2017 w Andreaskirche, Berlin – Wannsee
Realizator nagrania: Uwe Walter

Wskazane wydawnictwo jest pierwszą na świecie rejestracją na płycie CD dwóch utworów: Podwójnego kwintetu smyczkowego Franza Xavera Gebla op. 28 i Oktetu smyczkowego Carla Schubertha op. 23. Produkcja ta jest dla mnie szczególnie istotna, ponieważ traktuję ją jako swoiste podsumowanie kilku najważniejszych wątków mojej działalności artystycznej.

Od końca lat 90 – tych ubiegłego wieku, odkąd zacząłem w profesjonalny sposób zajmować się tzw. „historycznie poinformowanym” wykonawstwem muzyki dawnej oprócz repertuaru *stricte* barokowego moje szczególne zainteresowanie przyciągała muzyka epok późniejszych, klasycyzmu i romantyzmu, przedstawiana w ujęciu stylistycznym bazującym na użyciu autentycznego instrumentarium. Pierwszą próbą zmierzenia się z tym repertuarem była dla mnie działalność Kwartetu Rhetorique, którego byłem współzałożycielem. Od momentu powołania do życia w 2006 roku Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, w której piastuję funkcję dyrektora artystycznego, zyskałem możliwość regularnej prezentacji takiego repertuaru w ramach sezonów koncertowych najpierw Filharmonii Wrocławskiej, a obecnie Narodowego Forum Muzyki we Wrocławiu. Wraz z koncertmistrami i liderami poszczególnych sekcji instrumentalnych Orkiestry stworzyliśmy formację, która pod nazwą Soliści Wrocławskiej Orkiestry Barokowej wykonuje często po raz pierwszy w Polsce przy użyciu historycznych instrumentów arcydzieła muzyki kameralnej. W programach koncertowych zespołu pojawiają się zarówno sztandarowe pozycje (jak Oktety smyczkowe Mendelssohna i Schuberta, czy Sekstet smyczkowy „Verklärte Nacht” Schoenberga), jak również dzieła wykonywane rzadziej lub wręcz wydobywane z całkowitego zapomnienia.

Rejestracja utworów Gebla i Schubertha wpisuje się całkowicie w ten istotny profil mojej działalności. Franz Xaver Gebel (1787-1843), kompozytor urodzony w Fürstenau (dzisiaj wieś Milin) nieopodal Wrocławia zasadniczą część swojego aktywnego życia spędził w Moskwie. Dał się tam poznać jako znakomity pianista, kompozytor i teoretyk (m.in. był autorem pierwszego wydanego po rosyjsku podręcznika kompozycji) z ogromnymi zasługami dla rozwoju tamtejszego życia muzycznego. Spośród zachowanych kompozycji Gebla szczególnie miejsce – ze względu na unikatowość i jakość artystyczną – przyznać należy właśnie Podwójnemu kwintetowi smyczkowemu op. 28. Dzieło to nie ma swojego odpowiednika w literaturze muzycznej. Jego szczególna oryginalność polega na ukształtowaniu faktury nie według tradycyjnego dla sektetów, czy oktetów smyczkowych porządku (od najwyższego do najniższego głosu), lecz właśnie w „podwójności”: dwa niezależne kwintety smyczkowe dialogują ze sobą wzajemnie łącząc się w kluczowych momentach w symfoniczne w brzmieniu fragmenty tutti. Gebel znakomicie rozdzielił materiał muzyczny pomiędzy wszystkich instrumentalistów dając każdemu z nich okazję do wirtuozowskich popisów. Ten fascynujący utwór w najwyższym stopniu zasługuje na przywrócenie do życia koncertowego.

Oktet Carla Schubertha (1811-1863) to dzieło znacznie bardziej konwencjonalne a zarazem bliskie stylistycznie słynnej kompozycji Felixa Mendelssohna, choć nie pozbawione wyraźnego indywidualnego rysu. Schuberth podobnie jak Gebel swoją karierę rozwijał w Rosji, był cenionym wirtuozem wiolonczeli i piastował stanowiska kapelmistrzowskie w Sankt Petersburgu. Od wykonawców Oktetu – zwłaszcza pierwszego skrzypka i pierwszego wiolonczelisty – wymagał bardzo wysokich umiejętności. Ostatnia część utworu z wprowadzanym w *codzie* dwukrotnie przyspieszeniem tempa stanowi prawdziwe *tour de force* całego zespołu. Obie kompozycje zostały wydane w lipskiej oficynie Juliusa Schubertha, brata

Carla, co pozwala przypuszczać, że trafiły tam właśnie za pośrednictwem Carla Schubertha, który albo znał Franza Xavera Gebła osobiście, albo przynajmniej był zaznajomiony z jego spuścizną i być może posiadał rękopisy jego dzieł.

Nagranie obu utworów we współpracy z cenionym niemieckim zespołem, Hoffmeister Quartett, to kontynuacja kolejnego, bardzo istotnego wątku w mojej działalności artystycznej. Począwszy od 1999 roku, kiedy rozpocząłem studia w Berlińskim Uniwersytecie Sztuki, pielęgnuję intensywną współpracę z międzynarodowym środowiskiem muzyki dawnej. Od roku 2000 przez kilkanaście lat byłem pierwszym wiolonczelistą Dresden Barockorchester, przez kilka lat współpracowałem regularnie z jednym z najbardziej cenionych zespołów muzyki dawnej: Akademie für Alte Musik z Berlina. Od 2006 roku jestem członkiem działającej przy Międzynarodowym Festiwalu Händlowskim w Getyndze FestspielOrchester Göttingen. Do tego wyliczenia należałoby dodać również szereg bardziej okazjonalnych kontaktów artystycznych oraz liczne znajomości i przyjaźnie zawarte w środowisku managerów i lutników. Obecnie, po prawie dwóch dekadach zaangażowania w rozwój ruchu muzyki dawnej w Polsce mogę z dumą stwierdzić, że środowisko to przewyciężając kilkudziesięcioletnie zapóźnienie zarówno na płaszczyźnie artystycznej, jak i organizacyjnej dorównuje osiągnięciom naszych kolegów z krajów Europy Zachodniej stając się równoważnym partnerem także w projektach nagraniowych, czego przykładem jest przedstawiana płyta.

Istotą współpracy obu zespołów przy tym projekcie było równomierne rozłożenie odpowiedzialności artystycznej i wkładu obu grup w całość projektu. Muzycy Kwartetu Hoffmeistera wykonali partię pierwszego kwintetu w kompozycji Gebła, a prymariusz Kwartetu, Christoph Heidemann sprawował kierownictwo artystyczne całości. W Oktecie Schubertha pierwsze głosy wykonali muzycy Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, a mnie przypadło w udziale przygotowanie interpretacji, poprowadzenie prób i przeprowadzenie sesji nagraniowych do tej kompozycji. To kierownictwo artystyczne nie wykluczało zarazem aktywnego i demokratycznego udziału w pracy wszystkich muzyków uczestniczących w nagraniu. Owocem dyskusji podczas prób było przyjęcie szeregu szczegółowych rozwiązań interpretacyjnych. Jedną z nich – a jej rezultaty są być może najbardziej namacalne – była np. decyzja o zastosowaniu *scordatury* i wykonaniu partii II wiolonczeli w Oktecie Schubertha na instrumencie nastrojonym w kwintach H-Fis-cis-gis. Pozwoliło to w wielu fragmentach utworu oktawać partię wiolonczeli uzyskując rejestr kontrabasowy. Schuberth dopuszczał użycie tego instrumentu w Oktecie wymiennie z wiolonczelą, zabieg ten więc miał oparcie w czytelnych intencjach kompozytora i znacząco wpłynął na brzmienie całego zespołu.

W omawianym projekcie nagraniowym udało się połączyć realizację kilku założeń artystycznych. Po pierwsze przywrócono do obiegu repertuarowego dwie zapomniane kompozycje, co zwłaszcza w przypadku Kwintetu podwojnego op. 28 Franza Xavera Gebła – jednego znanego dotąd utworu tego typu – jest wydarzeniem o szczególnym znaczeniu. Po drugie praca nad tym repertuarem dała wszystkim wykonawcom okazję do pogłębienia praktycznych i teoretycznych aspektów „historycznej” interpretacji muzyki romantycznej. Po trzecie wreszcie projekt stał się płaszczyzną niezwykle inspirującej współpracy międzynarodowej scalającej polskie i zachodnioeuropejskie środowisko muzyki dawnej. Przygotowując się do nagrań, zespoły wykonały już wcześniej kompozycję Gebła na koncertach we Wrocławiu i Berlinie (luty 2017). Na przełomie sierpnia i września tego roku

zaplanowane są kolejne koncerty promujące nowe wydawnictwo płytowe z programem obejmującym oba zarejestrowane utwory.

5. Działalność artystyczna **- Działalność przed uzyskaniem stopnia doktora.**

Początki mojej działalności profesjonalnej przypadają na okres bezpośrednio po ukończeniu studiów na Akademii Muzycznej w Łodzi. Już podczas ostatnich lat nauki na tej uczelni moje zainteresowania zwróciły się ku tzw. muzyce dawnej – łącząc nieformalną edukację w tym zakresie (kursy mistrzowskie, lekcje prywatne) podejmowałem współpracę z wieloma cenionymi polskimi zespołami specjalizującymi się w stylowych interpretacjach muzyki baroku (Arte dei Suonatori, Harmonologia, Harmonia Sacra, Concerto Polacco i inne). Równolegle rozwijałem także własne inicjatywy artystyczne i organizacyjne będąc współzałożycielem kilku zespołów kameralnych. Działalność dwóch z nich – Kwartetu Rhetorique i zespołu I Virtuosi di Dresda - choć ograniczona czasowo stała się jednym z ważniejszych doświadczeń kształtujących mnie jako muzyka i organizatora.

Podjęcie regularnych studiów w specjalności wiolonczela barokowa na berlińskim Uniwersität der Künste zaowocowało bardzo szybko zaproszeniem do współpracy z czołowymi niemieckimi zespołami ze sceny muzyki dawnej. Na lata 2000-2004 datuje się moja regularna współpraca z zespołem Akademie für Alte Musik z Berlina. W roku 2000 zostałem także członkiem Dresdner Barockorchester przez kilkanaście lat będąc pierwszym wiolonczelistą tego zespołu. Od roku 2006 należę do grona stałych członków orkiestry festiwalowej Internationale Händelfestspiele Göttingen. Zespół założony przez Nicolasa McGegana, a obecnie prowadzony przez Laurencę Cummingsa skupiający czołowych muzyków z najtyńszych europejskich i amerykańskich orkiestr barokowych uznawany jest przez krytykę za jedną z najlepszych orkiestr światowej sceny muzyki dawnej.

Rok 2006 był dla mnie rokiem przełomowym ze względu na powierzenie mi funkcji dyrektora artystycznego nowopowstałej Wrocławskiej Orkiestry Barokowej (początkowo zespół występował pod nazwą Orkiestra Barokowa Filharmonii im. W. Lutosławskiego we Wrocławiu). Praca z tym zespołem stopniowo intensyfikowała się by stać się po kilku latach zasadniczą dominantą mojej działalności artystycznej. Oprócz regularnej aktywności koncertowej w ramach sezonów artystycznych Filharmonii Wrocławskiej, zespół budując sukcesywnie swoją renomę gościł coraz częściej na polskich i zagranicznych festiwalach, był obecny także podczas licznych transmisji na falach eteru. Ważnym świadectwem osiągnięć Wrocławskiej Orkiestry Barokowej są rejestracje płytowe. Już pierwsze dokonane pod moim kierownictwem nagranie Orkiestry zostało wyróżnione nagrodą Fryderyk za płytowy debiut roku (Kożeluh, Rejcha, Vofišek, Symphonies, NFM, CD Accord 2009). Kolejne dwie produkcje CD, w których miałem przyjemność prowadzić moich muzyków, zyskiwały nominacje do tej nagrody w kategorii muzyka dawna (Haydn, Symphonies 6, 7 & 8, NFM, CD Accord 2011; Mozart, Concert arias, NFM, CD Accord 2012). Szczególnie płyta poświęcona ariom koncertowym Mozarta wykonywanym przez Olę Pasiecznik zyskała szeroki rozgłos doczekując się między innymi wyróżnionej pięcioma kamertonami recenzji w czasopiśmie Diapason d'Or.

Specyfiką mojej działalności artystycznej jest skoncentrowanie się na zagadnieniach tzw. historycznego lub stylowego wykonywania muzyki minionych epok. Jakiekolwiek osiągnięcia w tej dziedzinie nie są możliwe bez nieustannego pogłębiania wiedzy teoretycznej dotyczącej wybranego obszaru repertuarowego, czy twórczości poszczególnych kompozytorów. Zarówno w obszarze gry na wiolonczeli historycznej, jak i prowadzenia zespołów kameralnych, czy dyrygowania zespołami orkiestrowymi i chóralnymi starałem się zawsze dążyć do zdobycia możliwie szerokiej podstawy merytorycznej, która stawała się bazą do wyboru opcji interpretacyjnych. Lektura historycznych traktatów i szkół gry, studiowanie współczesnych prac dotyczących technicznych i estetycznych zagadnień wykonawczych muzyki dawnej, czy możliwość podpatrywania przy pracy najwybitniejszych przedstawicieli tego nurtu wykonawczego, z którymi miałem zaszczyt współpracować (Philippe Herreweghe, Giovanni Antonini, Paul McCreesh, Hans-Christoph Rademann, Marcus Creed, Daniel Reus, Rinaldo Alessandrini i wielu innych) pozwoliło mi na wykształcenie własnej wrażliwości estetycznej, którą staram się realizować w podejmowanych działaniach. Przygotowanie projektu mojej dysertacji – nagranie Sonat op. 5 Ludwiga van Beethovena i praca doktorska omawiająca aspekty tego nagrania – stało się w tym kontekście ważną dla mojego artystycznego rozwoju czurą i próbą świadomego ukonstytuowania indywidualnego języka muzycznego, którym staram się wypowiedzieć w moich artystycznych produkcjach.

- Działalność po uzyskaniu stopnia doktora

Zasadnicze wątki mojej działalności po uzyskaniu stopnia doktora sztuk muzycznych nie uległy zmianie – mogę jedynie cieszyć się z faktu, że udaje mi się uczestniczyć w wydarzeniach muzycznych o coraz większej randze artystycznej. Ze względu na ilość wykonywanych koncertów, nie jestem w stanie w sposób detaliczny omówić każdego z nich. Spróbuję więc dokonać pewnej segregacji, aby wyróżnić część wydarzeń, w których uczestnictwo było dla mnie szczególnie ważne.

Kontynuuję moją aktywność w podstawowej dla mnie dziedzinie, jaką jest gra na wiolonczelach historycznych. Jako wiolonczelista występuję najczęściej jako koncertmistrz grupy wiolonczel i basso continuo Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, Dresdner Barockorchester i okazjonalnie innych zespołów (m.in. Cantus Cölln, Festpiel Orchester Göttingen) nie unikając również roli muzyka orkiestrowego, zwłaszcza gdy nadarza się sposobność współpracy z wybitnymi dyrygentami. Mając możliwość decydowania w znacznym stopniu o doborze repertuaru wykonywanego przez Wrocławską Orkiestrę Barokową staram się włączać w programy koncertów dzieła, które nie były do tej pory wykonywane na historycznym instrumentarium w Polsce, i których interpretacja przynosi konieczność zmierzenia się z nietypowymi wyzwaniem. Z pewnością takim wyzwaniem jest realizacja Pasji wg św. Mateusza Johanna Sebastiana Bacha w aranżacji Felixa Mendelssohna, w której partia recytatywów rozpisana jest na dwie wiolonczele grające akordami i kontrabas. Kolejnym przykładem może tu być prezentacja wczesnej wersji Requiem Gabriela Faure, w której kompozytor redukuje kwintet smyczkowy powierzając wykonanie dzieła tylko altówkom, wiolonczelom i kontrabasom.

Ze szczególnym zamiłowaniem poświęcam się wykonywaniu muzyki kameralnej. W tym obszarze chciałem wyróżnić pierwsze wykonania na instrumentach historycznych

sektetu smyczkowego „Verklärte Nacht” op. 4 Arnolda Schoenberga (najpierw podczas Starosądeckiego Festiwalu Muzyki Dawnej w 2014 roku, a następnie w grudniu 2015 we Wrocławiu). Do zespołu Solistów Wrocławskiej Orkiestry Barokowej dołączali w minionych latach znakomici soliści: klawesynista Benjamin Bayl, pianistka Christine Schornsheim, czy flecistka Rachel Brown. Bardzo owocną okazała się także współpraca z muzykami Hoffmeister Quartett, która zaowocowała omawianym powyżej projektem koncertów i nagrań Podwójnego kwintetu smyczkowego op. 28 Franza Xavera Gebla i Oktetu Carla Schubertha op. 23.

Moją działalność jako wiolonczelisty uzupełniają recitale solowe oraz wykonania partii solowych i koncertujących w utworach orkiestrowych. Niezwykle ciekawym doświadczeniem było zmięczenie się z nowym instrumentarium: *basse de violon* i *violoncello piccolo*. Użycie tych wczesnych odmian wiolonczeli otwiera nowe możliwości i pozwala zbliżyć się w jeszcze większym stopniu do ideału brzmieniowego przy interpretowaniu muzyki XVII i XVIII wieku przeznaczonych na instrumenty basowe. Z wykorzystaniem *violoncello piccolo* wiąże się moje plany na kolejne sezony artystyczne – opierając się na najnowszych badaniach biograficznych zamierzam np. w ten sposób wykonywać muzykę Luigi Boccheriniego.

Drugim i być może coraz bardziej istotnym polem mojej działalności jest prowadzenie koncertów Wrocławskiej Orkiestry Barokowej (i okazjonalnie innych zespołów). W zależności od wykonywanego repertuaru prowadzę zespół albo bezpośrednio od wiolonczeli - w przypadku mniejszych składów orkiestrowych - lub stając za pulpitem dyrygenckim, kiedy program koncertów obejmuje większe formy symfoniczne lub wokalne – instrumentalne. Jako dyrygent miałem okazję prowadzić zespół podczas wielu prestiżowych wydarzeń muzycznych. Do najważniejszych zaliczam występy w sali koncertowej Konserwatorium im. Liszta w Budapeszcie, koncerty na festiwalach haydnowskich w Esterhazie i Brühl, poprowadzenie Oratorium „Mesjasz” podczas festiwalu Händlowskiego w Getyndze, czy „Oratorium na Boże Narodzenie” Bacha w wielkiej sali wiedeńskiego Musikverein. Znaczącym wydarzeniem było dla mnie również poprowadzenie „Orfeusza i Eurydyki” Christoph Willibalda Glucka. Spektakl wyreżyserowany przez Mariusza Trelińskiego powstał jako koprodukcja Narodowego Forum Muzyki i Opery Wrocławskiej, a jego premiera była pierwszą w historii transmisją radiową przeprowadzoną z Opery Wrocławskiej przez Program II Polskiego Radia. Jako dyrygent i kierownik artystyczny mogłem współpracować z szeregiem wybitnych solistów, na czele ze śpiewaczkami Olgą Pasiecznik i Vivicą Genaux, pianistą Karolem Radziwonowiczem, czy skrzypkiem Giuliano Carmignolą.

Moją działalność artystyczną z ostatniego okresu dokumentuje kilka produkcji płytowych. Najważniejszą z nich jest wydany w 2017 roku przez Narodowe Forum Muzyki i CD Accord materiał będący podstawą mojej dysertacji: Sonaty op. 5 Ludwiga van Beethovena wzbogacony o rejestrację 12 Wariacji G-dur na temat *See, the conqu'ring hero comes* z oratorium Händla Juda Machabeusz WoO 45 tego kompozytora. Płyta ta uzyskała w tym roku nominację do nagrody Fryderyk w kategorii Album Roku Muzyka Dawna. Trzy kolejne wydawnictwa dokumentują intensywność międzynarodowej współpracy Wrocławskiej Orkiestry Barokowej: „Seasons” Josepha Haydna pod batutą Paula McCreeha to wspólny projekt Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, Chóru Narodowego Forum Muzyki i Gabrieli Consort & Players. Płyta wydana przez firmę Signum zyskała już wyróżnienia najbardziej opiniotwórczych czasopism muzycznych na świecie. Na początku 2018 roku ukazał się także krążek wytwórni Claves z udziałem Concerto Pallatino, Gli Agnelli Geneve i Wrocławskiej

Orkiestry Barokowej prezentujący siedemnastowieczną muzykę kościółów wrocławskich, oraz omawiana powyżej płyta wytwórni Hänssler z muzyką Gebela i Schuberta. Ten zbiór uzupełnia wydane przez UMFC w Warszawie CD z muzyką Pergolesiego i Łukaszewskiego, oraz płyty z rejestracjami koncertów i produkcji operowych Festspiel Orchester Göttingen.

W opisie mojej aktywności nie chciałbym pominąć jeszcze jednego wątku – choć nie jest on sam w sobie działalnością artystyczną *par excellence*. Od kwietnia 2017 roku piastuję stanowisko Zastępcy Dyrektora ds. Koordynacji Planów Programowych w Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu. Powierzenie mi tej funkcji traktuję z jednej strony jako docenienie mojego doświadczenia organizacyjnego, z drugiej jako ogromne wyzwanie. Narodowe Forum Muzyki jest jedną z najważniejszych instytucji kultury w Polsce, a w minionych latach dołączyło do grona wiodących sal koncertowych Europy. W ofercie Narodowego Forum Muzyki znajdują się wszelkie style i gatunki muzyczne – praca nad planowaniem tych wydarzeń, a także bezpośredni kontakt z goszczącymi we Wrocławiu wybitnymi artystami oraz szefami działających w NFM zespołów i odbywających się tu festiwali jest dla mnie niezwykle cennym doświadczeniem oraz szansą na ciągłe poszerzanie własnych kompetencji.

6. Informacja o działalności pedagogicznej.

Działalność artystyczna i pedagogiczna łączą się w mojej aktywności zawodowej jak dwie strony tego samego medalu. Po pierwszych doświadczeniach pedagogicznych w szkołach muzycznych I i II stopnia w Słupcy i Koninie, od 2005 roku do chwili obecnej jestem wykładowcą akademickim, najpierw związanym z uczelnią we Wrocławiu (umowy o dzieło), a od 2012 roku pracownikiem etatowym Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu (od 2015 roku na stanowisku adiunkta). W tym czasie przygotowałem do dyplomów licencjackich i magisterskich szereg wiolonczelistów, prowadziłem zajęcia teoretyczne związane z praktyką wykonawczą muzyki dawnej, opiekowałem się zespołami kameralnymi oraz studenckimi orkiestrami barokowymi obu uczelni. W moim odczuciu wykonywanie tych standardowych obowiązków było zbyt małym wkładem w rozwój studentów wybicających grę na instrumentach historycznych. Z tym przekonaniem zaangażowałem się w szereg działań, które - jak sądzę - w istotny sposób wzbogacają ofertę edukacyjną. Najważniejsze z nich to: organizacja na AM w Poznaniu Forum Kameralnego Muzyki Dawnej, cyklicznej ogólnopolskiej imprezy – konkursu przeznaczzonego dla studenckich zespołów muzyki dawnej; współorganizacja projektu Mu!!!OB, czyli Międzyuczelnianej Orkiestry Barokowej skupiającej na wspólnych projektach orkiestry barokowe uczelni z Poznania, Łodzi i Wrocławia; dzięki nim studenci mają możliwość zagrania wielkich form orkiestrowych, oratoryjnych i operowych; oraz organizacja odbywającej się w Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu Akademii Muzyki Dawnej – dorocznego festiwalu poświęconego tematycznie wybranemu kompozytorowi połączonego z kursami mistrzowskimi. W dotychczasowych edycjach (Akademie Bachowska, Händlowska, Mozartowska, Mendelssohnowska i Vivaldiowska) studenci mieli możliwość zetknięcia się z artystami tej miary, co Philippe Herreweghe, Paul McCreech, Giovanni Antonini, Rinaldo Alessandrini, Rachel Podger, Robert Hollingworth, Julia Lezhniewa, Stephan MacLeod i wielu innymi. Wszystkie te działania w

moim założeniu mają jeden wspólny cel – przygotowanie studentów do udźwignięcia wymogów aktywności profesjonalnej, zwłaszcza w obecnie szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy.

Moją aktywność pedagogiczną uzupełniają także zaproszenia do prowadzenia kursów mistrzowskich. Regularnie goszczę na dwóch wydarzeniach – Mistrzowskich Kursach Wiolonczelowych w Szamotułach oraz Varmia Musica Academia w Lidzbarku Warmińskim; szczególnie ważne było dla mnie zaproszenie do prowadzenia wykładu i kursu mistrzowskiego poświęconego interpretacji Suit wiolonczelowych J.S Bacha na UMFC w Warszawie.

7. Informacje o współpracy z organizacjami i stowarzyszeniami działającymi w zakresie sztuki w kraju i zagranicą.

Organizacja koncertów zwłaszcza na terenach oddalonych od wielkomiejskich ośrodków kultury nie byłaby możliwa bez zaangażowania i pasji członków wielu fundacji i stowarzyszeń. Doceniając i niezwykle szanując to zaangażowanie starałem się możliwie często przyjmować zaproszenia koncertowe występując zarówno jako solista, kameralista lub prowadząc koncerty Wrocławskiej Orkiestry Barokowej w mniejszych ośrodkach. Wieloletnia współpraca łączy mnie z Towarzystwem Muzycznym Medius, organizatorem festiwalu i kursów mistrzowskich Varmia Musica i Varmia Musica Academia oraz Fundacją Pro Cello, organizatorem Mistrzowskich Kursów Wiolonczelowych w Szamotułach. Zaangażowany jestem także w działalność Fundacji Mocni Miłością z Kalisza organizującej koncerty muzyki sakralnej oraz wspieram przygotowania tegorocznej edycji Festiwalu Lutniowego w Gostyniu organizowanego przez Stowarzyszenie „Z muzyką do ludzi”.

Na poziomie międzynarodowym ścisła współpraca łączy mnie z europejskim programem stypendialnym wspierającym młode zespoły muzyki dawnej „eemerging”. Do programu, jako partner strategiczny dołączyło Narodowe Forum Muzyki, jako partner, Akademia Muzyczna w Poznaniu. W obu przypadkach koordynuję współpracę między instytucjami uczestniczącymi w programie.

8. Działalność naukowa.

Tak jak wspomniałem już powyżej, satysfakcjonujące artystycznie zaangażowanie w wykonywanie muzyki dawnej nie może się udać bez szeroko zakrojonych studiów literatury źródłowej i opracowań dotyczących tej estetyki wykonawczej. Moje osobiste zafascynowanie historycznymi praktykami wykonawczymi wiąże się także z intelektualnym componentem i potrzebą wypracowania własnej metody wykorzystania wskazówek źródłowych w przygotowaniu interpretacji utworu muzycznego. Takie badania służące moim prywatnym celom artystycznym zacząłem prowadzić jeszcze podczas studiów (tematem mojej pracy dyplomowej była „Geneza kwartetu smyczkowego w twórczości Józefa Haydna”). Z biegiem czasu zdobyty zakres wiedzy pozwolił mi coraz częściej na przyjmowanie zaproszeń do wygłaszania wykładów dotyczących wybranych aspektów historycznej praktyki wykonawczej. Regularnie łączę więc te dwa aspekty (kursy mistrzowskie i wykłady) np. podczas Varmia

Musica Academia, czy Mistrzowskich Kursów Wiolonczelowych w Szamotułach. W najbliższej przyszłości poprowadzę m.in. szkolenia dla Rady Pedagogicznej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Koninie w zakresie historii systemów temperacji muzycznych.

W 2016 roku Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Poznaniu przygotowało publikację mojej dysertacji: „Opus 5 Ludwiga van Beethovena. Geneza, epoka, wykonanie”.

9. Działalność popularyzująca sztukę.

Wykonywanie muzyki dawnej w ujęciu „historycznie poinformowanym” wciąż stanowi względną nowość w polskim życiu koncertowym – choć w ostatnich dekadach zmieniło się w tej materii bardzo wiele. Dlatego zauważalna jest potrzeba działalności popularyzatorskiej, nawet w stosunku do wyrobionej publiczności odwiedzającej już sale koncertowe. Podążając za tym zapotrzebowaniem od wielu lat angażuję się w przybliżanie słuchaczom tajników wykonawstwa muzycznego. Te działania przybierają najczęściej formę wprowadzeń i zapowiedzi koncertowych. Z pewnością moim najbardziej prestiżowym wystąpieniem na przestrzeni lat był wykład dotyczący „Kunst der Fuge” Johanna Sebastiana Bacha zamówiony przez 44 Zjazd Fizyków Polskich i wygłoszony w obecności 1300 naukowców zgromadzonych w sali głównej Narodowego Forum Muzyki we Wrocławiu. Jako działalność popularyzującą sztukę uznałbym także aktywność medialną – w związku z pełnionymi przeze mnie obowiązkami artystycznymi i organizacyjnymi staram się nie ograniczać kontaktów z mediami jedynie do przekazywania informacji o charakterze technicznym, ale wykorzystywać je właśnie pod kątem pozyskania zainteresowania dla muzyki możliwie szerokiego grona odbiorców.

Działaniem strukturalnym o znacznie większym rozmachu są wspomniane Akademie Muzyki Dawnej, których jestem dyrektorem programowym. Imprezy odbywające się dorocznie w Narodowym Forum Muzyki oprócz warszwy koncertowej/festiwalowej oraz edukacyjnej skierowanej do studentów zaprogramowane mają także wiele elementów popularyzatorskich. Publiczność w ramach Akademii ma możliwość wysłuchania prób otwartych, uczestniczenia w wykładach prowadzonych przez renomowanych muzykologów i dziennikarzy muzycznych, czy w panelach z udziałem wybitnych dyrygentów goszczących na festiwalu.

